

MARRA

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

21. října 2008 *

Ve spojených věcech C-200/07 a C-201/07,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Corte suprema di cassazione (Itálie) ze dne 20. února 2007, došlými Soudnímu dvoru dne 12. a 13. dubna 2007, v řízeních

Alfonso Luigi Marra

proti

Eduardu De Gregoriovì (C-200/07),

Antoniù Clementemu (C-201/07),

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot a T. von Danwitz, předsedové senátů, J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen, P. Lindh a C. Toader (zpravodajka), soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. dubna 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. L. Marru jím samým a L. A. Cucinellou, avvocato,

- za E. De Gregoria G. Siporsesem, avvocato,

- za A. Clementeho R. Capocasalem a E. Chiusolem, avvocati,

- za italskou vládu R. Adamem, jako zmocněncem, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

- za Evropský parlament H. Krückem, C. Karamarcosem a A. Caiolou, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství I. Martínez del Peral, jakož i F. Amatem a C. Zadrou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. června 2008,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu pravidel Společenství upravujících imunity členů Evropského parlamentu, zejména článků 9 a 10 Protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství ze dne 8. dubna 1965 (Úř. věst. 1967,

152, s. 13, dále jen „protokol“) a čl. 6 odst. 2 a 3 jednacího řádu Evropského parlamentu (Úř. věst. 2005, L 44, s. 1, dále jen „jednací řád“).

- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci dvou sporů mezi A. L. Marrou, bývalým členem Evropského parlamentu, a E. De Gregoriem a A. Clementem, kteří proti němu podali žaloby na náhradu škody, kterou jim způsobil tím, že rozšiřoval letáky obsahující urážlivé výroky, které se jich týkaly.

Právní rámec

Právo Společenství

Protokol

- 3 Článek 9 protokolu stanoví:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.“

4 Článek 10 protokolu stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

- a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu;
- b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit.“

5 Článek 19 protokolu stanoví:

„Při uplatňování tohoto protokolu jednají orgány Společenství ve vzájemné shodě s odpovědnými úřady příslušných členských států.“

Jednací řád

- 6 Článek 5 odst. 1 jednacího řádu, nazvaný „Výsady a imunity“, stanoví:

„Poslanci požívají výsad a imunit v souladu s Protokolem o výsadách a imunitách Evropských společností.“

- 7 Článek 6 jednacího řádu, nazvaný „Zbavení poslanecké imunity“, zní následovně:

„1. Při výkonu svých pravomocí s ohledem na výsady a imunity usiluje Parlament především o zachování své integrity jako demokratického zákonodárského shromáždění a o zajištění nezávislosti poslanců při plnění jejich povinností.

2. Každá žádost o zbavení poslanecké imunity, se kterou se příslušný orgán členského státu obrací na předsedu, je oznámena v plénu a je postoupena příslušnému výboru.

3. Každá žádost o ochranu imunity a výsad, se kterou se poslanec nebo bývalý poslanec obrací na předsedu, je oznámena v plénu a je postoupena příslušnému výboru.

Poslanec nebo bývalý poslanec může být zastupován jiným poslancem. Jiný poslanec však nesmí podat žádost bez souhlasu poslance, kterého se týká.

[...]"

- 8 Článek 7 jednacího řádu, který obsahuje pravidla týkající se imunitního řízení evropských poslanců, stanoví ve svých odstavcích 6 a 7 následující:

„6. V případě ochrany imunity nebo výsad výbor určí, zda dané okolnosti představují správní nebo jiné omezení volného pohybu poslanců cestujících z místa a do místa zasedání Parlamentu, nebo omezení svobody projevu či hlasování při výkonu mandátu, nebo zda jde o aspekt[y] vymezen[é] článkem 10 Protokolu o výsadách a imunitách, které nejsou upraveny vnitrostátním právem, a navrhne, aby příslušný orgán učinil nezbytné závěry.

7. Výbor může předložit odůvodněné stanovisko k pravomoci orgánu a k přípustnosti žádosti, ale za žádných okolností se nesmí vyslovit o vině nebo o nevině poslance ani o tom, zda názory nebo činy, které mu jsou přisuzovány, odůvodňují trestní stíhání, a to ani v případě, že se při posuzování žádosti podrobně seznámil se skutkovým stavem daného případu.“

Vnitrostátní právo

- 9 Podle článku 68 italské Ústavy:

„Členové parlamentu nemohou být voláni k odpovědnosti za vyjádřené názory a hlasování při výkonu funkce.

Bez schválení komory, jejímž je členem, nelze žádného člena parlamentu podrobit osobní nebo domovní prohlídce, zadržet nebo jinak zbavit osobní svobody nebo držet ve vyšetřovací vazbě, s výjimkou případu výkonu pravomocného odsuzujícího rozsudku nebo byl-li přistižen při páchání trestného činu, u kterého existují důvody pro uvalení vazby.

Schválení se rovněž vyžaduje v případě odposlechů, v jakékoli formě, hovorů nebo komunikací členů parlamentu nebo v případě, kdy má být zabavena jejich korespondence.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

- 10 Z obou předkládacích rozhodnutí vyplývá, že Tribunale di Napoli uložil A. L. Marrovi, bývalému evropskému poslanci, povinnost nahradit škodu, kterou způsobil E. De Gregorioví a A. Clementemu tím, že v době, kdy byl evropským poslancem, rozšiřoval letáky obsahující urážlivé výroky, které se jich týkaly.
- 11 Dvěma rozsudky vydanými dne 23. ledna 2001 a 25. ledna 2002 Corte d'appello di Napoli v zásadě potvrdil oba odsuzující rozsudky, které vydal Tribunale di Napoli. V těchto rozsudcích soud nesouhlasil s tím, že by bylo možné jednání A. L. Marry vůči E. De Gregorioví a A. Clementemu považovat za názory vyjádřené během výkonu jeho funkce evropského poslance, a nepřijal ani tvrzení A. L. Marry, že k zahájení občanskoprávního řízení vůči němu bylo nezbytné požádat Parlament o předchozí schválení v souladu s článkem 6 jednacího řádu.
- 12 Alfonso Luigi Marra uvedl v dopise ze dne 26. března 2001 zasláném předsedovi Parlamentu, že je proti němu vedeno řízení u několika italských soudů, a odkázal při tom zejména na řízení, která proti němu byla zahájena E. De Gregorioví a A. Clementem. Uvedl, že italské soudní orgány porušují článek 6 jednacího řádu, jelikož před zahájením řízení proti němu nepožádaly o „schválení“.
- 13 Po této žádosti přijal Parlament dne 11. června 2002 Usnesení o poslanecké imunitě v Itálii a o praxi italských orgánů v této věci (Úř. věst. 2003, C 261 E, s. 102), jehož výrok zní následovně:

„1. [Parlament] rozhodl, že v případech [...] a A. Marry vyvstává *prima facie* problém absolutní imunity, že příslušné soudní orgány by měly být vyzvány, aby Parlamentu

předložily dokumenty nezbytné k prokázání, zda v dotčených případech vyvstává problém absolutní imunity podle článku 9 Protokolu ohledně vyjádřených názorů a hlasování členů při výkonu jejich funkcí, a že příslušné soudní orgány by měly přerušit řízení až do okamžiku končeného rozhodnutí Parlamentu;

2. ukládá předsedovi, aby zaslal toto rozhodnutí a zprávu výboru stálému zástupci Italské republiky k předání příslušnému orgánu Italské republiky.“

14 Z předkládacích rozhodnutí vyplývá, že usnesení nebylo doručeno ani soudům rozhodujícím ve věci samé, ani Corte suprema di cassazione.

15 U posledně uvedeného soudu se A. L. Marra dovolával své imunity a tvrdil, že podle článku 6 jednacího řádu měl jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud před vydáním odsuzujících rozsudků požádat nejprve Parlament o zbavení jeho imunity.

16 Předkládající soud uvádí, že článek 68 italské Ústavy osvobozuje členy italského parlamentu od jakékoli občanskoprávní, trestněprávní a správněprávní odpovědnosti z důvodu vyjádřených názorů nebo hlasování při výkonu jejich funkcí, aby byla zaručena jejich svoboda rozhodování a úsudku během výkonu jejich mandátu.

- 17 Předkládající soud krom toho připomíná, že taková imunita v zásadě nepodléhá „předběžnému řízení v [italském] parlamentu“. Jak nicméně vyplývá z judikatury Corte costituzionale, pokud parlament o imunitě rozhodne, je takové rozhodnutí závazné pro soudní orgán, u kterého bylo zahájeno řízení proti dotyčnému poslanci. Pro případ, že by uvedený parlament a tento orgán vydaly odlišná stanoviska, systém umožňuje předložit spor Corte costituzionale.
- 18 Předkládající soud konečně uvádí, že v systému zavedeném zákonodárcem Společenství, který se odlišuje od systému upraveného italským právem, stanoví článek 6 jednacího řádu, že se na předsedu Parlamentu může obrátit se žádostí o ochranu výsad a imunit buď příslušný orgán členského státu, nebo přímo evropský poslanec.
- 19 Na základě těchto úvah se Corte suprema di cassazione rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou v obou původních řízeních formulovány shodně:
- „1) Je soud, který projednává občanskoprávní spor, v případě nečinnosti člena Evropského parlamentu, který nevyužije možnost, kterou mu dává čl. 6 odst. 2 [jednacího řádu], požádat přímo předsedu o ochranu výsad a imunit, v každém případě povinen požádat předsedu o zbavení imunity pro účely pokračování řízení a přijetí rozhodnutí?

nebo

2) Může soud, který projednává občanskoprávní spor, v případě, že Evropský parlament nesdělí, že chce chránit imunity a výsady svého člena, rozhodnout o existenci či neexistenci dané výsady s ohledem na konkrétní podmínky v projednávaném případě?“

20 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 18. června 2007 byly věci C-200/07 a C-201/07 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i rozsudku.

K přípustnosti vyjádření předloženého Parlamentem

21 Článek 23 první a druhý pododstavec statutu Soudního dvora stanoví právo Parlamentu předložit vyjádření k předběžným otázkám, které se týkají aktů přijatých „společně“ Parlamentem a Radou Evropské unie. Toto ustanovení tedy výslovně nepřiznává Parlamentu právo podat vyjádření ve věcech v původních řízeních, které se týkají protokolu a jednacího řádu.

22 Jelikož však uvedený článek 23 přiznává Parlamentu právo předložit písemné vyjádření, je-li předmětem sporu platnost nebo výklad aktu, který přijal společně s Radou, musí mu být takové právo *a fortiori* přiznáno v případě, kdy se jedná o žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu takového aktu, jakým je jednací řád, jehož je jediným autorem.

23 Z toho vyplývá, že Parlamentu musí být přiznáno právo na předložení vyjádření v tomto řízení.

K předběžným otázkám

24 Úvodem je třeba uvést, že parlamentní imunita evropských poslanců, jak je upravena v článcích 9 a 10 protokolu, zahrnuje obě formy ochrany, které jsou běžně přiznávány členům národních parlamentů členských států, tedy imunitu ve vztahu k vyjádřeným názorům či hlasování během výkonu poslanecké funkce, jakož i nedotknutelnost poslanců zahrnující v zásadě ochranu proti soudnímu stíhání.

25 Článek 10 protokolu stanoví, že v průběhu zasedání Parlamentu požívají jeho členové na území vlastního státu imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu a na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni. Poslední pododstavec tohoto článku rovněž stanoví, že Parlament může rozhodnout o zbavení imunity některého z jeho členů.

26 Článek 9 protokolu zakotvuje zásadu imunity evropských poslanců ve vztahu k vyjádřeným názorům a hlasování během výkonu jejich funkce. Jelikož tento článek nijak neodkazuje na vnitrostátní právní řády, musí tak být rozsah této imunity stanoven pouze na základě práva Společenství (viz obdobně rozsudek ze dne 10. července 1986, Wybot, 149/85, Recueil, s. 2391, bod 12).

- 27 Taková imunita, jaké se dovolává A. L. Marra ve sporech v původních řízeních, musí být přitom chápána v rozsahu, v jakém je jejím cílem ochrana svobodného vyjadřování a nezávislosti evropských poslanců, jako absolutní imunita, která brání jakémukoli soudnímu řízení zahájenému z důvodu vyjádřeného názoru nebo hlasování při výkonu poslanecké funkce.
- 28 Je třeba upřesnit, že předloženými žádostmi o rozhodnutí o předběžné otázce není Soudní dvůr dotazován na to, zda takové jednání, jaké je předmětem věcí v původních řízeních, představuje názor vyjádřený při výkonu poslanecké funkce ve smyslu článku 9 protokolu, nýbrž pouze na to, aby vyjasnil, jak mají tento článek aplikovat jak vnitrostátní soudy, tak Parlament.
- 29 Podstatou obou otázek předkládajícího soudu totiž je, zda v případě, kdy evropský poslanec nepodal u Parlamentu žádost o ochranu své imunity nebo kdy rozhodnutí tohoto orgánu o imunitě nebylo sděleno vnitrostátním soudním orgánům, které se zabývají takovou žalobou, jaká je předmětem původních řízení, mají tyto orgány povinnost požádat Parlament o zbavení imunity poslance a vyčkat vydání rozhodnutí tohoto orgánu před tím, než o existenci takové imunity rozhodnou.
- 30 Předkládající soud vychází z předpokladu, podle kterého se ve věcech v původním řízení žalobce v souvislosti s ochranou své imunity na Parlament neobrátil, a v důsledku toho tento orgán nepřijal v této věci žádné rozhodnutí. Jak nicméně vyplývá z dokumentů předložených Parlamentem, podal A. L. Marra žádost o ochranu své imunity a Parlament přijal usnesení, které bylo předáno stálému zastoupení Italské republiky. Je nesporné, že soudy rozhodující ve věci samé ani Corte suprema di cassazione nevěděli ani o žádosti A. L. Marry, ani o uvedeném usnesení.

- 31 S ohledem na tyto okolnosti a pro poskytnutí odpovědi, která bude užitečná předkládajícímu soudu k vyřešení sporů v původním řízení, je třeba předběžné otázky chápat v tom smyslu, že se jimi táže, zaprvé, zda v případě, kdy vnitrostátní soud, který má rozhodnout o žalobě na náhradu škody, jenž byla podána proti evropskému poslanci pro jeho názory, neobdržel žádnou informaci ohledně žádosti uvedeného poslance podané Parlamentu o ochranu jeho imunity, může tento soud na základě okolností projednávaného případu rozhodnout o existenci imunity stanovené v článku 9 protokolu; zadruhé, zda v případě, kdy je vnitrostátní soud informován o skutečnosti, že tento poslanec podal u Parlamentu takovou žádost, musí vyčkat jeho rozhodnutí před tím, než bude pokračovat v řízení proti tomuto poslanci; a zatřetí, zda v případě, kdy vnitrostátní soud konstatuje existenci uvedené imunity, musí požádat o zbavení této imunity pro účely pokračování v soudním řízení. Jelikož odpověď na tyto otázky vychází ze stejných úvah, je třeba se jimi zabývat společně.
- 32 Za účelem zjištění, zda jsou podmínky absolutní imunity podle článku 9 protokolu splněny, nemá vnitrostátní soud povinnost předložit danou otázku Parlamentu. Protokol totiž nestanoví pravomoc Parlamentu ověřovat v případě soudních řízení vedených proti evropskému poslanci kvůli názorům, které vyjádřil, a jeho hlasování, zda jsou podmínky pro uplatnění této imunity splněny.
- 33 Takové posouzení tedy spadá do výlučné pravomoci vnitrostátních soudů povoláných aplikovat takové ustanovení, které mohou pouze vyvodit důsledky z této imunity, pokud konstatují, že dotčené názory a hlasování byly vyjádřeny při výkonu poslanceké funkce.
- 34 Pokud uvedené soudy mají při použití článku 9 protokolu pochybnosti ohledně jeho výkladu, mohou předložit Soudnímu dvoru na základě článku 234 ES otázku týkající se výkladu tohoto článku protokolu, přičemž soudy rozhodující v posledním stupni mají v takovém případě povinnost takovou žádost Soudnímu dvoru podat.

- 35 Krom toho z článků 6 a 7 jednacího řádu, které obsahují interní pravidla týkající se postupu zbavení poslanecké imunity, nelze vyvozovat, a to ani implicitně, povinnost vnitrostátních soudů přenechat Parlamentu rozhodnutí o splnění podmínek pro uznání takové imunity před tím, než se vysloví ohledně názorů a hlasování evropských poslanců.
- 36 Článek 6 odst. 2 jednacího řádu se totiž omezuje na stanovení procesních pravidel pro zbavení poslanecké imunity upravené v článku 10 protokolu.
- 37 Článek 6 odst. 3 tohoto jednacího řádu zavádí postup pro ochranu imunity a výsad, který může zahájit evropský poslanec a jenž je postupem, který se týká rovněž imunity ve vztahu k vyjádřeným názorům a hlasování během výkonu poslanecké funkce. Článek 7 odst. 6 uvedeného řádu totiž stanoví, že Parlament „určí“, zda soudní řízení zahájené proti evropskému poslanci představuje omezení vyjádření názoru nebo hlasování, a „navrhne, aby příslušný orgán učinil nezbytné závěry“.
- 38 Jak uvedl Parlament a Komise Evropských společenství, jednací řád je aktem o vnitřní organizaci, který nemůže založit ve prospěch Parlamentu pravomoci, které mu nejsou výslovně svěřeny normativním aktem, v daném případě protokolem.
- 39 Z toho vyplývá, že i když Parlament po předložení žádosti dotyčného evropského poslance přijme na základě jednacího řádu rozhodnutí o ochraně imunity, představuje toto rozhodnutí stanovisko, které nemá závazné účinky vůči vnitrostátním soudním orgánům.

- 40 Krom toho okolnost, že právní řád členského státu stanoví postup na ochranu členů národního parlamentu, který mu umožňuje zasáhnout, pokud vnitrostátní soud tuto imunitu neuzná, neznamená, že jsou Evropskému parlamentu přiznány stejné pravomoci vůči evropským poslancům pocházejícím z tohoto státu, jelikož, jak bylo konstatováno v bodě 32 tohoto rozsudku, článek 9 protokolu takovou pravomoc Parlamentu výslovně nestanoví a neodkazuje na vnitrostátní právní předpisy.
- 41 Podle ustálené judikatury však povinnost loajální spolupráce mezi evropskými a vnitrostátními orgány, jak je zakotvena v článku 10 ES a připomenuta v článku 19 protokolu, která se týká jak soudních orgánů členských států jednajících v rámci svých pravomocí, tak orgánů Společenství, má zvláštní význam, jedná-li se o spolupráci se soudními orgány členských států, jež jsou pověřené zajišťovat provádění a dodržování práva Společenství ve vnitrostátním právním řádu (viz zejména usnesení ze dne 13. července 1990, Zwartveld a další, C-2/88 IMM, Recueil, s. I-3365, bod 17, a rozsudek ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, Recueil, s. I-9011, bod 93).
- 42 Je třeba mít za to, že se tato povinnost spolupráce použije v takovém sporu, o jaký jde v původních řízeních. Evropský parlament a vnitrostátní soudní orgány tak musí spolupracovat, aby bylo zabráněno jakémukoli konfliktu při výkladu a používání ustanovení protokolu.
- 43 Pokud tedy byla podána žaloba proti evropskému poslanci u vnitrostátního soudu a tento byl informován o tom, že bylo zahájeno řízení o ochraně výsad a imunit tohoto poslance podle čl. 6 odst. 3 jednacího řádu, musí uvedený soud přerušit soudní řízení a požádat Parlament, aby vydal co nejdříve stanovisko.

44 Jakmile vnitrostátní soud konstatuje, že jsou splněny podmínky pro přiznání absolutní imunity upravené v článku 9 protokolu, musí být tato imunita jak tímto orgánem, tak i Parlamentem respektována. Z toho vyplývá, že Parlament nemůže poslance takové imunity zbavit, a vnitrostátní soud má tedy povinnost odmítnout žalobu podanou proti dotyčnému evropskému poslanci.

45 Článek 9 protokolu totiž takovou pravomoc Parlamentu neuděluje. Dále, jelikož tento článek představuje zvláštní ustanovení použitelné na jakékoli soudní řízení, ve kterém poslanec požívá imunity ve vztahu k vyjádřeným názorům a hlasování při výkonu poslanecké funkce, nemůže k jejímu zbavení dojít na základě čl. 10 třetího pododstavce protokolu, který se týká imunity v soudních řízeních, jejichž předmětem jsou jiná jednání, než ta, na která odkazuje uvedený článek 9. Z toho vyplývá, že evropského poslance lze pro účely pokračování soudního řízení zbavit pouze této posledně uvedené imunity.

46 S ohledem na výše uvedené je třeba na položené otázky odpovědět tak, že pravidla Společenství upravující imunity členů Parlamentu musí být vykládána v tom smyslu, že v rámci žaloby na náhradu škody podané proti evropskému poslanci za jeho vyjádřené názory

- v případě, kdy vnitrostátní soud, který má rozhodnout o takové žalobě, neobdržel žádnou informaci ohledně žádosti uvedeného poslance podané Parlamentu o ochranu imunity, stanovené v článku 9 protokolu, nemá tento soud povinnost požádat Parlament, aby se vyjádřil k tomu, zda jsou splněny podmínky této imunity;

- v případě, kdy je vnitrostátní soud informován o skutečnosti, že tento poslanec podal u Parlamentu žádost o ochranu uvedené imunity ve smyslu čl. 6 odst. 3 jednacího řádu, musí tento soud přerušit soudní řízení a požádat Parlament, aby vydal co nejdříve stanovisko;
- v případě, kdy se vnitrostátní soud domnívá, že uvedený poslanec požívá imunity podle článku 9 protokolu, má tento soud povinnost odmítnout žalobu podanou proti dotyčnému evropskému poslanci.

K nákladům řízení

⁴⁷ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Pravidla Společenství upravující imunity členů Evropského parlamentu musí být vykládána v tom smyslu, že v rámci žaloby na náhradu škody podané proti evropskému poslanci za jeho vyjádřené názory

- v případě, kdy vnitrostátní soud, který má rozhodnout o takové žalobě, neobdržel žádnou informaci ohledně žádosti uvedeného poslance podané Evropskému parlamentu o ochranu imunity, stanovené v článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství ze dne 8. dubna 1965, nemá tento soud povinnost požádat Evropský parlament, aby se vyjádřil k tomu, zda jsou splněny podmínky této imunity;

- v případě, kdy je vnitrostátní soud informován o skutečnosti, že tento poslanec podal u Evropského parlamentu žádost o ochranu uvedené imunity ve smyslu čl. 6 odst. 3 jednacího řádu Evropského parlamentu, musí tento soud přerušit soudní řízení a požádat Evropský parlament, aby vydal co nejdříve své stanovisko;

- v případě, kdy se vnitrostátní soud domnívá, že evropský poslanec požívá imunity podle článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství, má tento soud povinnost odmítnout žalobu podanou proti dotyčnému evropskému poslanci.

Podpisy.